

JOAN F. MIRA

“Allà, doncs, poden celebrar execucions públiques massives, explotar camps de treball forçat, reprimir tota llibertat imaginable, apallissar a mort els dissidents, qualsevol cosa. No són culpables de globalització, no són una multinacional: contra ells, per tant, no protesta ningú.”

Sobre la Xina i el món

Fa poques setmanes, un periodista que volia visitar una casa refugi de la secta o moviment Falun Gong hagué de fer els passos següents: primer descarregà d'Internet codis secrets que li van servir per intercanviar números temporals de telèfon. Llavors li digueren d'anar a un restaurant atapeït de clients, on algú el va dirigir secretament a un taxi que el portà a un mercat pròxim. Des d'allà un segon vehicle el va dur a la casa amagada, als afores de Pequín. A la casa, els ocupants eventuais van contar històries de terror: un metge de mitjana edat que havia estat tancat en un manicomi, una dona pagesa el marit de la qual havia estat mort a colps de bastó, un nen de dotze anys que va veure sa casa rodejada per la policia, els seus avis es van penjar un al costat de l'altre, i, la mare, la van empresonar al mateix parvulari on treballava, abans de ser enviada a un dels camps de treball forçat on deu mil membres de Falun Gong són reeducats, torturats, o morts apallissats. Etcètera. I si canviem de tema, tothom pot veure de tant en tant als diaris o a la televisió camions de condemnats a mort conduïts als estadis on multituds simpàtiques i rialleres disfruten a cor què vols de l'espectacle de l'execució massiva. Els condemnats, immediatament després de la sentència, sense dret d'apel·lació, arriben als camps de futbol, s'agenollen educadament en rengle, i reben un tret a la nuca. Sembla que de vegades els familiars han de pagar la bala, i que massa sovint (això no “sembla”: és cert), abans fins i tot de ser ben morts, els extrauen els ronyons, el fetge o altres vísceres útils, objecte d'un comerç oficial ben reditici. I no tinc espai per detallar l'eficàcia exemplar del treball forçat als camps de concentració i a les presons, on alguns milions de persones produeixen a cap preu els objectes que després l'administració penitenciària vendrà amb molts beneficis, i que els europeus comprem a preus inhumanament barats. Quant a la respectuosa obra civilitzadora dels xinesos al Tibet, no cal donar-ne detalls: és admirable.

Detalls tècnics de l'últim gran estat on governa un Partit Comunista que vigila el progrés del nou capitalisme. I no és que jo tinga cap simpatia per les sectes místiques o gimnàstiques d'aquella part del món, ni que pense que l'autoritat no ha de combatre la delinqüència, etc. No és això. És que la brutalitat institucional de l'estat xinès supera incomparablement en quantitat i en qualitat la que es practica en qualsevol altre país del planeta, pots ser amb l'excepció de Corea del Nord. En altres parts fan el bèstia, com a Algèria, a Colòmbia o a l'Afganistan, però no d'aquesta manera metòdica, oficial, reconeguda, amb ideologia aplicada, amb satisfacció institucional, i sense cap vergonya. És clar que, com que no es tracta dels Estats Units d'Amèrica, ni dels perversos efectes del colonialisme europeu, ni de l'obra funesta de les multinacionals, ni dels crims de la globalització, ni dels enemics de la humanitat reunits a Estocolm, a Salzburg o a Barcelona, no hi ha cap raó per manifestar-se als carrers, ni per mostrar públicament una repugnància proporcional a la freda i feroç repressió practicada cada dia a la Xina. Els nostres joves activistes, anarquistes, solidaris, els intel·lectuals progressistes, els columnistes, periodistes, polítics d'esquerra, encaputxats diversos i altres dignes representants de la lluita per tots els drets humans, ignoren activament la Xina. Allà, doncs, poden celebrar execucions públiques massives, explotar camps de treball forçat, reprimir tota llibertat imaginable, apallissar a mort els dissidents, qualsevol cosa. No són culpables de globalització, no són una multinacional: contra ells, per tant, no protesta ningú. Els dirigents xinesos són respectats i feliços, i als carrers d'Amèrica i d'Europa els manifestants, com sap tothom, només s'ocupen de coses importants. No de la Xina.